

ВІВЦЯ Й ЦАП

(БАРИКА)

В гарячий літній день у полонині
Рядами овечки лежали,
В глибоких думках щось мов міркували.
Пастух дрімав у холодку в ялині.

«Мій боже,— в небо знявши зір,
Розпочала овеча мати,—
Як ми помрем,— отсе б я рада знати,
Що буде з наших шкір?»

«А що би мало бути? — цап відрік.—
Наквасить на кожух,
На кучму та на смух,
А то й на рукавиці чоловік».

«Ну, мов що хочеш,— відрекла вівця,—
А се нечесне діло
По смерті зневажати грішне тіло,
В котрім також була жива душа.

І що вони гадають: як вівця,
То вже лиш пашу знає,
А ідеальних поривів не має,
Думками не летить повиш дах[у] хлівця.

Дурні! Чи ж не зробив їх приклад наш
Тим, чим вони чваняться нині?
Якби не слухали ми псів, не йшли в салаш,
Чи слухали б і пси їх в полонині?»